

borgerret i en medlemsstat. Lønmodtagerens børn har adgang til almindelig undervisning, lærlingeuddannelse og faglig uddannelse på samme vilkår som børn af indenlandske statsborgere.

Efter forordningen skal medlemsstaternes arbejdsmarkedsmyndigheder have et snævert samarbejde med henblik på en fælles indsats ved udligning af tilbud og ansøgninger om beskæftigelse inden for Fællesskabet, og der skal af medlemsstaterne eller Kommissionen foretages undersøgelser af beskæftigelse og arbejdsløshed, som anses for nødvendige for gennemførelsen af arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet.

Medlemsstaterne skal give Kommissionen alle oplysninger om arbejdskraftens frie bevægelighed og lønmodtagernes beskæftigelse samt oplysninger om beskæftigelsessituationen og beskæftigelsesudviklingen opdelt på geografiske områder og fag. Et særligt kontor i hver medlemsstat sender de andre medlemsstaters særlige kontorer og det europæiske koordineringsbureau månedlige oversigter over stillinger, som ikke er eller ikke kan påregnes at blive besat med indenlandsk arbejdskraft, samt over arbejdssøgende, der ønsker at tage beskæftigelse i et andet land.

Stillinger, der ikke har kunne besættes på det indenlandske arbejdsmarked, skal meddeles vedkommende arbejdsformidlingskontorer i andre medlemsstater, der har anmeldt at have ledig arbejdskraft i samme fag. Herefter indkommende ansøgninger sendes til førstnævnte medlemsstat, der inden 18 dage skal forelægge disse ansøgninger for arbejdsgiverne med samme fortrinsstilling, som indenlandske lønmodtagere har over for statsborgere fra tredielande. Inden denne tidsfrist må tilbud om beskæftigelse kun rettes til tredielande, såfremt medlemsstaten er af den opfattelse, at der ikke blandt medlemsstaternes statsborgere er ledig arbejdskraft til rådighed i tilsvarende fag.

Disse bestemmelser finder dog ikke anvendelse på tilbud om stillinger, der rettes til lønmodtagere i tredielande, såfremt sådanne tilbud lyder på navn og er af en særlig karakter af faglige grunde, det tilbudte arbejdes betrodne karakter eller tidligere faglig tilknytning, slægtsskabsforhold samt for sæsonarbejdere og grænsearbejdere.

Kommissionen udarbejder 2 gange årlig en beretning om resultaterne af arbejdet vedrørende formidling og udligning af tilbud og an-

søgninger om beskæftigelse i Fællesskabet, antallet af stillinger besat med statsborgere fra tredielande, den forventede udvikling i situationen på arbejdsmarkedet samt arbejdskraftens vandringer inden for Fællesskabet. Medlemsstaterne og Kommissionen undersøger endvidere alle muligheder for fortrinsstilling med hensyn til besættelse af ledige stillinger med statsborgere fra medlemsstaterne med henblik på at opnå ligevægt mellem tilbud og ansøgning om beskæftigelse i Fællesskabet.

Såfremt en medlemsstat på sit arbejdsmarked kommer ud for eller forudser forstyrrelser, som kan medføre alvorlig fare for levestandarden og beskæftigelsen i et område eller fag, skal Kommissionen underrette de øvrige medlemsstater herom. Medlemslandene og Kommissionen træffer endvidere alle egnede foranstaltninger med henblik på at give lønmodtagerne underretning, således at de ikke søger beskæftigelse i det pågældende område eller fag. Kommissionen kan endvidere i forhold til det betragte område for en tid sætte de omtalte regler om koordinering af stillingsudbud og -efterspørgsel ud af kraft.

Rådsdirektiv nr. 68/360 af 15. oktober 1968 om afskaffelse af restriktioner for medlemsstaternes lønmodtagere og deres familiemedlemmer med hensyn til at flytte og tage ophold inden for Fællesskabet.

Direktivet fastslår, at statsborgere i medlemsstaterne og deres familiemedlemmer, der omfattes af forordningen om arbejdskraftens frie bevægelighed, har ret til at udrejse fra hjemlandet med henblik på at have lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat, og at denne udrejse kan ske alene på grundlag af gyldigt pas eller legitimationskort. Medlemsstaterne skal i overensstemmelse med deres lovgivning udstede og forlænge legitimationskort eller pas. Endvidere skal medlemsstaterne tillade indrejse på grundlag af gyldigt pas eller legitimationskort. Visum eller lignende må ikke kræves.

Medlemsstaterne skal endvidere tilstå lønmodtagere og deres familiemedlemmer ret til ophold. Der stilles fortsat krav om opholdstilladelse, kaldet »opholdstilladelse for statsborgere i en EØF-medlemsstat«. Opholdstilladelsen skal forsynes med en særlig påtegning om, at indehaveren har samme ret som lønmodtagere i det pågældende land til at opnå lønnet beskæftigelse og at udøve denne.